

THE TEARS OF A CLOWN

- EEN WEIRD PLANET FEUILLETON -

Aflevering 3 - Couleur Locale

De schuifdeuren van het McDonald's restaurant openden zich uitnodigend en een zoetige, bijna tastbare vleeslucht gevuld met golvende stukjes onzichtbare gespreksstof walmde naar buiten.

Het ranzige aroma loste op in de zwoele zomerlucht, in een dappere poging de gehele aardse atmosfeer te verzadigen met de pure essentie van McDonalds.

Arie schikte zijn rode pruik en controleerde gewoontegetrouw zijn make-up in het spiegelglanzend gewreven hoofd van zijn keramische evenbeeld.

Voor een moment raakte hij verloren in de oneinig weerspiegelde reeks van steeds kleiner wordende Ronald McDonalds en droomde hij weg naar hoe 't zo ver had kunnen komen.....

In een explosie van wroegende frustratie had Arie enige maanden geleden de hand weten te leggen op een onvervalst Ronald McDonald-kostuum. Nadat hij erin was geslaagd de vorige bezitter van het kostuum te overweldigen door hem herhaaldelijk met het portier van een volkswagen voor het hoofd te stoten was hij maniakaal lachend met zijn buit weggevlucht.

Thuis aangekomen had hij met trillende handen de buitgemaakte weekendtas opengeritst. Zijn stoutste dromen werden overtroffen. Een rode pruik, een gele overall, rode schoenen, alles was aanwezig. Zelfs een potje witte schmink en een flinke tube aambeienzalf.

Het gevoel dat Arie had toen hij in vol ornaat en compleet geschminkt voor de badkamerspiegel had gestaan was moeilijk te beschrijven. Misschien is dit nu geluk, had hij zich afgevraagd.

Met weemoed dacht Arie terug aan de dag na zijn triomf toen hij, verkleed als zijn vleesgeworden jeugdtrauma, zijn favoriete McDonalds Restaurant bezocht. Toen de minderjarige allochtoon achter de balie hem onnozel aanstaarde had hij zichzelf met een verkrampt gezicht voorgesteld als "De Clown" en met een nonchalant gebaar zijn identiteitspas tevoorschijn getoverd. Arie was behoorlijk trots op dit stukje meestersvervalsing. Zijn knutselmateriaal bestond slechts uit enkele losgeweekte

plaatjes van wat oude Happy Meal verpakkingen, een rol toiletpapier en een plastificeermachine. Toch had hij een redelijk overtuigende kopie van de pas van de vorige eigenaar van zijn kostuum weten te vervaardigen.

Toen de employee verbaasd had opgemerkt dat hij niets van een gepland bezoek van een company-clown afwist veroorzaakte Arie een uitbundige scene. Hij had de boze clown uitgehangen en gescholden en getierd over "die debielen van de entertainment-afdeling" die hem "voor de zoveelste keer naar het verkeerde restaurant hadden gestuurd".

Zelfs de inderhaast toegeschoten filiaal-manager scheen geen enkele argwaan te koesteren. Toen Arie hem nors had toegesnuurd "na het eten" wel even met het hoofdkantoor te zullen bellen werd dit beloond met begrijpende knikken en een gratis Happy Meal.

Toen hij een half uurtje later het etablissement onder gemompel over "een andere verjaardag" ongehinderd had verlaten scheen de hele wereld hem wel toe te lachen. Het gewicht dat zolang zijn ziel had beklemd leek voorgoed verdwenen.

"He, Ronald! Je dikke reet blokkeert de deur!" Een nasale kinderstem ergens vanachter zijn knieën onderbrak Arie's dagdroom.

Inderdaad, hij was aangekomen bedacht hij zich, terwijl hij het kind achteloos een draai om de oren verkocht en naar binnen slofte. Het restaurant was behoorlijk druk, maar Arie drong zich met behulp van een geschminkte grijns en zijn stevige rode kickerboots naar de toonbank.

Een van de onnozel ge-uniformeerde wichtjes draaide zich naar hem om.

"Dag, Ik ben de Clown." zei Arie met een onmerkbaar steek van zelfverloochening in zijn stem.

"Hoi, jij bent er vroeg bij...", antwoorde het bijzonder blonde meisje tegenover hem.

Even leek het universum in een verbaasde oprisping de adem in te houden toen Arie probeerde te verwerken wat hij hoorde. Dit was niet het antwoord dat Arie verwacht had. Normaliter werd hij na het uitspreken van deze woorden enige momenten aangehaapt, waarna men een employee met een stropdas ging halen. Met deze opmerking werd Arie's tot dusverre betrouwbare routine ruw onderbroken.

Nu zag hij plotseling dat het blonde ding tegenover hem een stropdas droeg. Een rode nog wel. Terwijl Arie's ogen verward heen en weer schoten op zoek naar een gepast antwoord vielen ze op het naamplaatje dat op haar pronte boezem was bevestigd. Ariël heette ze, net als dat schoonmaakmiddel. Haar stralende glimlach leek nog kunstmatiger dan die van het beeld bij de ingang, maar op de een of andere manier veroorzaakte deze toch bepaalde roerselen in Arie's ingewanden.

De stilte begon nu bepaald pijnlijk te worden. "Dus jij wast *wel* goed schoon?" flapte Arie er vertwijfeld uit. Haar vochtige koeieogen keken hem verbaasd aan. Vrouwen schenen nooit zo goed te reageren op Arie's over-ontwikkelde gevoel voor humor.

Deze conversatie verliep niet naar wens en hij dreigde het spoor bijster te raken. Hij voelde een lichte golf van paniek opkomen en begon vertwijfeld in de zakken van zijn gele overall naar zijn identiteitspas te graaien. Toen hij hem tenslotte tussen de oude zakdoeken vol schmink had uitgevist smeed hij hem op de balie en herhaalde met iets hogere stem: "Ik ben de clown."

Ariël lachte hem hoofdschuddend toe.

"Jullie clowns ook... Ga maar even zitten dan breng ik je wat te eten".

Toen ze zich omdraaide naar de klant naast Arie en informeerde of ze hem mocht helpen staarde Arie even verbaasd voor zich uit. Toen schrok hij op en schuifelde opgelucht naar een strategisch gesitueerd tafeltje; achter een plastic palmboom tussen het kinderparadijs en de toiletten.

Toen Arie zich op het wankele plastic stoeltje had laten zakken wiste hij het zweet van zijn geschminkte voorhoofd. Even was hij bang geweest dat zijn vermomming zou worden doorzien en hij zich een weg naar buiten zou moeten vechten. Gelukkig had zijn gladde tong hem weer eens uit een lastig parket gered.

Het was druk in het restaurant; Arie vroeg zich af of er soms iets bijzonders aan de hand was.

Hij vermande zichzelf. Hij moest zijn kop erbij houden, juist vandaag!

In de afgelopen paar maanden had Arie bijna ongemerkt steeds vaker zijn roodbeschoende voeten over de drempel van een McDonalds-restaurant getild. Terwijl hij zichzelf aanvankelijk zo eens per week trakteerde op een gratis maaltijd zat Arie de laatste tijd vrijwel elke dag in een andere fastfood-tempel tevreden zijn Happy Meal weg te knagen. Aangezien Arie in zijn levensonderhoud voorzorg middels een uitkering had hij een zee van tijd. Eigenlijk was hij dolgelukkig dat hij deze nuttige tijdsbesteding had gevonden; anders zat hij toch maar de hele dag thuis te piekeren.

Uit veiligheidsoverwegingen bezocht hij iedere keer een andere vestiging, en dan nog uitsluitend op door-de-weekse dagen. Vaak moest hij voor dag en dauw op omdat zijn enige vervoermiddel een 50 cc. invalidenwagentje was, met een maximumsnelheid van 40 kilometer per uur. Zijn trouwe vierwieler bracht hem desalnietemin door weer en wind naar de verste uithoeken van het land.

Wanneer Arie door omstandigheden eens een paar dagen achter elkaar niet in staat was zijn bezwaarde ziel middels een hamburgermaaltijd te purgeren begon hij zowaar allerlei ondefinieerbare ontweningsverschijnselen te vertonen.

De vervagende grens tussen zijn eigen persoonlijkheid en die van Ronald McDonald baarde hem zorgen; de steeds vaker voorkomende nachtmerries begonnen aan zijn toch al niet zo bijzonder stabiele psyche te knagen. Soms dacht Arie zelfs dat er een zekere dwangmatigheid in zijn gedrag was geslopen.

Een tijdje geleden had hij een McDonalds placemat achterovergedrukt waarop een bijzonder handige lijst van alle McDonalds vestigingen in Nederland was afgedrukt. Elke avond, als hij thuiskwam van datgene dat hij onbewust al "het werk" was gaan noemen, vinkte hij het die dag bezochte restaurant af met zijn rode lipstick.

Vandaag bevond Arie zich in het laatste hamburger-restaurant op de lijst...

